

בש"פ 5134/15 - רביע עודה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5134/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

העורר:

רביע עודה

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע,
מיום 21.7.2015, במ"ת 60342-03-15, שניתנה על-
ידי כב' השופטת ש' דברת - סג"נ

תאריך הישיבה:

ט' באלול התשע"ה (24.8.2015)

בשם העורר:

עו"ד אוהד מגורי

בשם המשיבה:

עו"ד תומר סגלוביץ'

החלטה

1. לפניי ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטת ש' דברת - סג"נ), במ"ת 60342-03-15, מיום 21.7.2015, בגדרה הוחלט להורות על מעצרו של העורר, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.
עמוד 1

2. נגד העורר הוגש, ביום 29.3.2015, כתב אישום המייחס לו את העבירות שלהלן: קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); סיוע לרצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין; סיוע לניסיון רצח (שתי עבירות), לפי סעיף 305(1) בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין; סיוע לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 בצירוף סעיפים 335(א)(1)-(2) ו-31 לחוק העונשין; סיוע לפגיעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בצירוף סעיפים 335(א)(1) ו-31 לחוק העונשין; וסחר, נשיאה והובלת נשק, לפי סעיפים 144(ב) ו-144(ב2) לחוק העונשין.

כנטען בכתב האישום, ביום 1.1.2015, נחטף כמאל אחמידי (להלן: כמאל), על-ידי חוטפים המתחזים לשוטרים, והוחזק בצפון הארץ, תוך כדי שהתנהל משא ומתן לשחרורו עם משפחתו וחבריו, עד אשר שוחרר ביום 5.1.2015. במהלך תקופת החזקתו, הוכה ועונה כמאל על-ידי חוטפיו. על-פי כתב האישום, עם שחרורו, החליט כמאל לנקום במי שעמדו, לשיטתו, מאחורי חטיפתו, והם: תייסיר אבו גאנם (להלן: המנוח); ואייסר אלהוושלה (להלן: אייסר). עקב כך, קשרו כמאל ואחרים, וביניהם העורר (להלן ביחד: הקושרים), לפגוע בחוטפים ולגרום למותם. סמוך ליום ה-2.2.2015, כך נטען, סיפק העורר ליתר הקושרים שני אקדחים ותחמושת, באמצעותם הם ירו לעבר ביתו של אייסר כעשרים יריות. עוד נטען, כי במסגרת הקשר ולשם קידומו, ביום 6.2.2015, הגיע העורר לביתו של כמאל, ומסר לידיו תחמושת נוספת לאקדחים, "ביודעו כי התחמושת נועדה לפגוע במנוח או במי שהיה לו קשר לחטיפתו של כמאל". בהמשך אותו הערב, נכנסו כמאל ואחרים לבית קפה בו שהה המנוח, והחלו לירות לעבר המנוח בכוונה לגרום למותו. המנוח נפגע מן הירי, נפל על הארץ, ונפטר מפצעיו, סמוך לאחר מכן. עוד נפגעו מן הירי שני קטינים, אשר ישבו עם המנוח, וקטין נוסף אשר עמד מספר מטרים ממנו, ונפגע מקליע באגן הירכיים.

לטענת המשיבה, במעשיו המתוארים לעיל קשר העורר קשר עם אחרים, וסייע, באמצעות האקדחים שסיפק, לפגוע במנוח ובאחרים ולגרום למותם או לפציעתם שלא כדין.

הבקשה למעצר עד תום ההליכים

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר, הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. נטען, כי ברשות המשיבה ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים לעורר, ובין היתר: הודעות עדים; תיעוד רפואי; הודאתו של העורר "במרבית העובדות"; שיחות של העורר עם מדובב, וכיוצא באלה. עוד טענה המשיבה, כי נגד העורר קמה עילת מעצר, לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), לאור החשש כי העורר יסכן את ביטחון הציבור. לטענת המשיבה, קמה בעניינו של העורר עילת מעצר, גם לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, שכן קיים יסוד סביר לחשש כי אם ישוחרר העורר ממעצרו, הוא יפעל לשבש את הליכי המשפט נגדו ולחמוק מאימת הדין. זאת, לאור העובדה שקיימים מעורבים נוספים באירוע, אשר טרם אותרו, ולנוכח היכרותו של העורר עם חלק מן העדים אשר עתידים להעיד נגדו, וחלקם אף בני משפחתו.

ההליכים בפני בית משפט קמא

4. ביום 22.6.2015, קבע בית משפט קמא (כב' השופט נ' אבו טהה) כי המשיבה הניחה תשתית ראייתית לכאורית להוכחת המיוחס לעורר בכתב האישום. בגדרי תשתית ראייתית זו, כך נקבע, נכללות אמרותיו של העורר בפני מדובב; הודעותיו של העורר במשטרה; ושיחות שנקלטו בהאזנת סתר. על בסיס ראיות אלו, לשיטתו של בית משפט קמא, עולה כי העורר "ידע לכאורה אודות הסכסוך שהיה לכמאל עם המנוח והאחרים והרקע למעשה הרצח - קרי חטיפתו של כמאל". עוד עולה, לכאורה, מחומר הראיות, כך הוסיף וקבע בית משפט קמא, כי העורר ידע כי ברשותו של כמאל מצויים לפחות שני אקדחים, אותם סיפק העורר בעצמו או באמצעות אחרים. לכך יש להוסיף, לגישתו של בית משפט קמא, את העובדה, אשר אינה שנויה במחלוקת בין הצדדים, כי העורר סיפק לכמאל תחמושת סמוך לפני אירוע הרצח. על רקע זה, הגיע בית משפט קמא לכלל מסקנה כי העורר ביצע, לכאורה, "מעשה של סיוע", וכי התקיים בו, לכאורה, היסוד הנפשי הדרוש בעבירה זו על דרך של עצימת עיניים, ובכך שהוא צפה ברמה קרובה לוודאי כי התנהגותו תתרום לביצוע העבירה העיקרית. לאחר הדברים האלה, הורה בית משפט קמא לשירות המבחן לערוך תסקיר מעצר בעניינו של העורר.

5. ביום 21.7.2015, עם קבלת תסקיר המעצר, ומשלא הובאה בתסקיר כל המלצה לשחרורו של העורר, הורה בית משפט קמא (כב' השופטת ש' דברת - סג"נ) על הארכת מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בית משפט קמא ציין את התרשמות שירות המבחן, לפיה העורר מתקשה לבחון את התנהלותו ו"נוטה להשתמש במנגנוני טשטוש והסתרה". על רקע זה, כך עלה מן התסקיר, נשקפת מן העורר רמת סיכון גבוהה להתנהגות פורעת חוק, ולכן אין מקום ליתן בו אמון. בהמשך, עמד בית משפט קמא על חלופת המעצר שהוצעה על-ידי העורר. נקבע, בהקשר זה, כי העורר סיפק, אמנם, שני עֶרְבִים ראויים במסגרת חלופת המעצר שהוצעה על-ידו, ואולם על מנת להפחית את מסוכנותו הגבוהה, "יש צורך בֶּעֶרְב נוסף", אותו לא השכיל העורר להעמיד לרשותו. לבסוף, הדגיש בית משפט קמא כי די בעבירות הנשק המיוחסות לעורר, כשלעצמן, כדי להצדיק את הארכת מעצרו, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

הערר

6. בהודעת הערר שלפניי, נטען כי שגה בית משפט קמא בקובעו כי הונחה בעניינו של העורר תשתית ראייתית לכאורית להוכחת המיוחס לו בכתב האישום. לשיטתו של העורר, קיימות נגדו, אמנם, ראיות לכאורה להוכחת מסירת התחמושת לקושרים, ואולם לא כך הם פני הדברים בנוגע לעבירות הסיוע המיוחסות לו, לגביהן "אין בחומר הקיים בכדי לבסס דבר מה". בעיקר אמורים הדברים, לטענתו של העורר, בנוגע להודעתו בפני המדובב, אשר אין בה כדי ללמד על התקיימותו של היסוד הנפשי הדרוש לשם עבירות אלה. לאור זאת, סבור העורר כי גם אם קיימות ראיות לכאוריות כגון דא, עוצמתן חלשה ביותר, ומצדיקה, בנסיבות אלו, את שחרורו לחלופת המעצר שהוצעה על-ידו. עוד נטען, כי בית משפט קמא נפל לכלל שגגה בכך שלא מצא מקום ליתן בעורר כל אמון. זאת שכן, מסקנתו זו של בית משפט קמא, לגישתו של העורר, מבוססת על עמדתו ה"שגויה" של שירות המבחן, ומכל מקום, "בחינת התסקיר לעומקו מגלה כי אין שירות המבחן פוסל את אפשרות שחרורו [של העורר] לחלופת מעצר לחלוטין ובעצם מבקש מפקח נוסף".

בדיון שנערך בפניי, ביום 24.8.2015, הוסיף בא-כוחו של העורר, עו"ד אוהד מגורי, כי היה מקום לבחון קיומו של ערב נוסף עבור שחרורו של העורר, או לחלופין לבחון את שחרורו של העורר לחלופת מעצר באמצעי פיקוח אלקטרוני. ביתר שאת אמורים הדברים, כך נטען, לאור חולשת הראיות הלכאוריות להוכחת אשמתו של העורר, והעובדה כי לעורר מיוחסת מודעות על דרך של עצימת עיניים בלבד, דבר אשר יש בו כדי להחליש את המסוכנות הנשקפת מן העורר.

תגובת המשיבה

7. במענה לטענות העורר, סבורה המשיבה כי אין מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט קמא. המשיבה טענה, באמצעות בא-כוחה, עו"ד תומר סגלוביץ', כי אכן קיימות בעניינו של העורר ראיות לכאוריות להוכחת אשמתו, ומכל מקום, הגרסה אותה מציג העורר "מופרכת". לשיטתו של עו"ד סגלוביץ', ניתן ללמוד על התקיימותו של היסוד הנפשי בעורר, לכאורה, משיחותיו עם כמאל, בתקופה עובר ליום הרצח. משיחות אלו עולה, כך נטען, כי העורר היה מודע לדחיפות אספקת התחמושת לכמאל, ומכאן שהוא יכול היה "לחשוך שאולי יש פה אירוע אלים שעומד להתרחש". לכך יש להוסיף, לגישתו של עו"ד סגלוביץ', את העובדה שהעורר היה מודע לכך שכמאל נחטף מספר שבועות קודם לכן. עוד טען עו"ד סגלוביץ', כי מחומר הראיות משתקפת מסוכנותו הרבה של העורר לשלום הציבור, באשר "מדובר במי שאורח החיים העברייני לא זר לו".

תסקיר מעצר נוסף בעניינו של העורר

8. ביום 24.8.2015, הוריתי על עריכת תסקיר מעצר נוסף בעניינו של העורר, בו ביקשתי לבחון את כשירותו של אדם נוסף לשמש כערב עבור שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

מתסקיר המעצר שהוגש לעיוני, ביום 6.9.2015, עולה כי האדם הנוסף אשר הציע עצמו כערב עבור העורר, אינו כשיר לעשות כן, בהיותו גורם בלתי יציב, בלתי סמכותי, וקיים ספק כי ישכיל להציב גבולות לעורר, בעת שחרורו. מטעם זה, לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחרר את העורר לחלופת המעצר המוצעת על-ידו.

דין והכרעה

9. כלל הוא, כי לצורך היעדרות לבקשה למעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, על בית המשפט להשתכנע כי מתקיימים בעניינו של העורר שלושת התנאים המצטברים, המופיעים בסעיף 21 לחוק המעצרים, והם: קיומה של תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתו של הנאשם; קיומה של עילה למעצרו של אותו נאשם; והיעדר חלופת מעצר אחרת, אשר יש בה כדי להגשים את מטרות המעצר, בדרך פוגענית פחות בחירותו של הנאשם (בש"פ 5760/15 דעיס נ' מדינת ישראל (3.9.2015); בש"פ 5109/15 ביטון נ' מדינת ישראל (30.7.2015); בש"פ 3341/15 אוזנה נ' מדינת ישראל (20.5.2015)).

10. גדרי המחלוקת במקרה שלפנינו, עניינם בקיומה של תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתו של העורר; ובשאלת היתכנותה של חלופת מעצר עבור העורר. כפי שצינתי, לא אחת, בהקשר לכך, "טיב חלופת המעצר נגזרת, בין השאר מעוצמתן של הראיות לכאורה להוכחת אשמתו של הנאשם" (בש"פ 8082/12 אברהם נ' מדינת ישראל (23.12.2012); ראו גם: בש"פ 7873/12 פלוני נ' מדינת ישראל (20.11.2012); בש"פ 7792.12 ג'בארין נ' מדינת ישראל (1.11.2012)). עוד ראו, את שאמרתי בבש"פ 6573/13 מדינת ישראל נ' אביתר (10.10.2013): "לצורך בחינת היתכנותה של חלופת מעצר, עמדה הפסיקה של הזיקה הקיימת בין עוצמת הראיות לבין חלופת המעצר, ומדובר במעין 'מקבילית כוחות', בין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת ההגבלה על חירותו של הנאשם".

לאחר שבחנתי את הבקשה שלפני על נספחיה, ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים בדיון שנערך לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות. מבלי לקבוע מסמרות, שוכנעתי כי עוצמתן של הראיות הלכאוריות להוכחת אשמתו של העורר במיוחס לו אינה גבוהה, ועל פני הדברים דומה כי אין די בחומר הראיות העומד לרשות המשיבה, בשלב זה, כדי לבסס את אשמתו של העורר. יחד עם זאת, סבורני כי אין מקום לשחרר את העורר לחלופת המעצר שהוצעה על-ידו, מן הטעם שאין בחלופה זו כדי לאיין או להפחית במידה ניכרת את מסוכנותו הגבוהה.

11. תסקירי המעצר שהוגשו בעניינו של העורר, מצביעים על מסוכנותו הרבה, ועל בעייתיות בחלופת המעצר שהוצעה על-ידו. כפי שצוין בתסקירים:

"התרשמותנו כי לצורך ביסוס דימויו העצמי ייטה [העורר] לפעול בדרכי רצייה של הסובבים אותו וכן פועל גם בדרך של הגזמה והפרזה לצורך זה. התרשמותנו כי מתקשה לבחון התנהלותו ונוטה להשתמש במנגנוני טשטוש והסתרה. התרשמותנו כי מתקשה לשתף פעולה. כן לקחנו בחשבון התרשמותנו ממעורבות בחברה שולית וכן את חומרת האישומים המיוחסים לו בהקשרם הכולל. לאור המתואר, להערכתנו קיימת רמת סיכון גבוהה להתנהגות פורעת חוק".

על רקע זה, ומבלי להתעלם מעברו הנקי של העורר ומגילו הצעיר, לא הובאה בשני התסקירים כל המלצה לשחרורו של העורר לחלופת המעצר שהוצעה על-ידו. כפי שנקבע בבש"פ 3523/10 מדינת ישראל נ' אזיב (3.5.2010): "בית המשפט איננו כבול להמלצותיו של שירות המבחן, אולם סטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן תעשה בהתקיים טעמים טובים וכבדי משקל" (ההדגשה שלי - א.ש.). במקרה דנא, לא מצאתי טעמים מיוחדים המצדיקים סטייה מהמלצתו השלילית של שירות המבחן. משכך הם פני הדברים, לטעמי לא ניתן לאיין את מסוכנותו של העורר, בעת הזו, באמצעות חלופת המעצר המוצעת. ברי הוא, כי בפני העורר פתוחה הדלת להציע חלופות מעצר ראויים יותר, ככל שיידרש להאריך את מעצרו בעתיד.

לכך יש להוסיף, את העובדה שלעורר מיוחסת, בנוסף לעבירות הסיוע, גם עבירה של סחר, נשיאה והובלת נשק, עבירה אשר, בנסיבות המתאימות, עשויה, כשלעצמה, להצדיק הארכת מעצרו של נאשם, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. כפי שקבע השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין: "אין כל ספק, כאמור, כי המסוכנות הקשורה בנשק היא בחינת פשיטא; נשק ופשע הם אחים תאומים. החוטא בעבירות נשק מעורר חשד כבד באשר למטרת הנשק" (בש"פ 4850/08 אבו הניה נ' מדינת ישראל (10.6.2008)). ועוד ראו את שצוין בבש"פ 4997/05 קייסי נ' מדינת ישראל (26.6.2005):

"נקבע בפסיקה כי עבירות נשק, ובעיקר עבירת הסחר בנשק, מעידות על מסוכנות רבה לשלום הציבור וביטחונו, ועל כן מצדיקות מעצר עד תום ההליכים, זאת, למעט מקרים חריגים, בהם הציג הנאשם טעמים כבדי משקל המאפשרים להעדיף חלופת מעצר".

12. על יסוד הנימוקים המפורטים לעיל, דין הערר להידחות.

ניתנה היום, ד' בתשרי התשע"ו (17.9.2015).

ש ו פ ט
